DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 26. FEBRUAR 1976 [1]

Germaïne van de Roy
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 92/75

Sammendrag

1. Tjenestemænd — prøvetid — årlige ferier — medregning — lovlighed
(Tjenestemandsvedtægten, artikel 34)

2. Tjenestemænd — prøvetid — udløb — afskedigelse — meddelelse — rimelig frist
(Tjenestemandsvedtægten, artikel 34)

3. Tjenestemænd — prøvetid — udløb — afskedigelse — administrationens ansvar — intet ansvar
(Tjenestemandsvedtægten, artikel 34)

1. Den omstændighed, at prøvetiden omfatter perioden for de årlige ferier, hvor arbejdsmængden er begrænset, indebærer ikke, at denne prøvetid ikke har gjort det muligt at bedømme en prøveansats evner.
2. Artikel 34, som omhandler det tilfælde, hvor en tjenestemands ansættelsesforhold bringes til ophør efter prøvetidens udløb, kræver ikke en bestemt frist for meddelelsen af denne beslutning, men overlader institutionen en rimelig frist hertil efter udløbet af prøvetiden.
3. Fremgangsmåden ved afskedigelser er fastsat i vedtægten og kan ikke, når den har fulgt de heri fastsatte bestemmelser, medføre ansvar for administrationen i forhold til den afskedigede prøveansatte tjenestemand.

I sag 92/75

GERMAINE VAN DE ROY, gift Lambert, tidligere tjenestemand på prøve ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Brugstraat 60 i 3370 — Boutersem, Belgien, repræsenteret af Marc Goldberg, advokat ved Cour d'Appel i Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Loesch, 2 rue Goethe,

sagsøger,

1 — Processprog: Fransk.

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver Raymond Baeyens som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske rådgiver Mario Cervino, Bâtiment CFL, place de la Gare,

sagsøgt,

principalt angående annullation af beslutningen om afskedigelse af sagsøgerinden,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden A. O'Keeffe, dommerne A. M. Donner og J. Mertens de Wilmars,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under den skriftelige forhandling kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Sagsøgerinden, der er belgisk statsborger, blev optaget på listen over egnede ansøgere efter den generelle udvælgelsesprøve til oprettelse af en reserve KOM/LA/90 a, som blev iværksat i 1973, og blev fra den 16. april 1974 udnævnt som tjenestemand på prøve i lønklasse LA/8 i Kommissionens nederlandske oversættelsesafdeling. Hun medgiver, at hun i begyndelsen af sin prøvetid havde visse vanskeligheder ved at udføre sit arbejde. Den 15. november 1974 meddelte lederen af den nederlandske afdeling hende de negative udtalelser, som den ansvarlige revisor allerede ved flere lejligheder havde afgivet. Hun har modtaget en

skriftlig bekræftelse heraf i den udtalelse ved prøvetidens udløb, som blev udarbejdet den 29. november 1974, og som i henhold til vedtægtens artikel 34, stk. 2 blev meddelt hende den 2. december 1974.

Sagsøgte fremsatte ved skrivelse af 9. december 1974 sine bemærkninger.

Beslutningen om afskedigelse fra den 16. januar 1975 blev meddelt sagsøgerinden ved en telex-meddelelse, som afdelingens chef personligt overrakte hende den følgende dag, og som blev bekræftet ved anbefalet brev af 17. januar 1975 (som sagsøgerinden påstår først at have modtaget den 21. januar).

Sagsøgerinden indgav ved skrivelse af 10. februar 1975 klage i henhold til vedtægtens artikel 90 med henblik på tilbagekaldelse af denne beslutning. Denne klage blev udtrykkeligt afvist ved Kommissionens begrundede afgørelse af 16. maj 1975, som den 2. juni 1975 blev bekendtgjort for hende.

Sagsøgerinden har derefter anlagt den nærværende sag, som blev registreret på Domstolens justitskontor den 13. august 1975.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgerinden har for Domstolen nedlagt følgende påstand:

1. Den af ansættelsesmyndigheden trufne beslutning om afskedigelse, der ikke er dateret, og som blev meddelt sagsøgerinden den 21. januar 1975 i et anbefalet brev, der er dateret den 17. januar 1975, og som er poststemplet den 20. januar 1975, annulleres;
2. beslutningen fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber af 2. juni 1975, hvorved sagsøgerindens klage af 10. februar 1975, der var indgivet i henhold til artikel 90, stk. 2 i vedtægten for tjenestemænd ved EØF, annulleres;
3. det pålægges modparten at betale et beløb af 100 000 BF som erstatning for tort under forbehold af forhøjelse eller nedsættelse under retssagen;
4. subsidiært at betale sagsøgerinden en erstatning på 480 000 BF, svarende til 10 måneders løn, under forbehold af forhøjelse eller nedsættelse under retssagen;
5. modparten pålægges sagsomkostningerne og de øvrige udgifter i forbindelse med retssagen.

Sagsøgte har for Domstolen nedlagt følgende påstand:

1. Det statueres, at den foreliggende sag savner fornødent grundlag, og at sagsøgte frifindes;
2. sagsøgerinden pålægges sagsomkostningerne.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

1. Annullationssøgsmålet

a) Kompetence hos underskriverne af udtalelsen ved prøvetidens udløb.

Sagsøgerinden har gjort gældende, at af de tre tjenestemænd, som underskrev udtalelsen ved prøvetidens udløb, dvs. direktøren for afdelingen »oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«, chefen for afdelingen »oversættelse: generelle spørgsmål« og lederen af afdelingen »oversættelse: nederlandsk« kunne de to førstnævnte ikke nederlandsk.

Sagsøgte har hertil anført, at denne omstændighed ikke kan hindre, at disse tjenestemænd — i henhold til administrative bestemmelser og i medfør af deres hverv — kan bekræfte et forslag, der hid-

rører fra sagsøgerens umiddelbare overordnede, i øvrigt en nederlandsk statsborger, der selv har gjort rede for grundene til dette forslag.

Sagsøgerinden har herimod indvendt, at udtalelsen ved prøvetidens udløb ikke har sit udspring i hendes overordnedes bedømmelser, der aldrig har kontrolleret hendes arbejde men i gruppens koordinator. Forslaget om at afskedige hende er alene vedtaget på grundlag af dennes bedømmelse. Grundlaget for den fulgte fremgangsmåde er således bortfaldet.

Kommissionen kan ikke se noget forkasteligt i en sådan holdning, hverken juridisk eller faktisk. Man kunne kun kritisere den modsatte holdning, som for afdelingschefens vedkommende ville have bestået i ikke at benytte de elementer, der fremgik af den vedvarende og minutiøse kontrol, som blev udøvet af andre tjenestemænd, der havde større erfaring for så vidt angår de nye oversætteres arbejde. Afdelingschefen, selv hollænder, var i øvrigt i stand til at kontrollere oversættelsernes kvalitet.

b) Vurdering af sagsøgerindens evner for hvervets udøvelse og af kvaliteten af hendes arbejde.

Sagsøgerinden har henvist til, at hun afslog at underskrive udtalelsen ved prøvetidens udløb, som den 2. december 1974 blev forelagt hende. Hun mener ikke, at de fejl, som man bebrejder hende, såfremt de viste sig at være berettigede, ikke også var forekommet i ansættelsesprøverne.

I øvrigt har hun nævnt det litterære værk, som hun har skrevet på nederlandsk, i forbindelse med hvilket kritikken roste det »nøjagtige og præcise« sprog og den »rene og velafbalancerede« stil.

Sagsøgte har bemærket, at selv om det er forståeligt, at sagsøgerinden ikke vurderer sig selv på samme måde som hendes overordnede, har hun spontant erkendt, at hun havde mødt talrige vanskeligheder i sit arbejde. I øvrigt kan Domstolen ikke efterprøve, om institutionens vurdering er begrundet. Kommissionen har ikke desto mindre fremlagt en skrivelse fra sagsøgerindens overordnede af 14. januar 1975, hvori der gives udtryk for en negativ udtalelse om muligheden for fastansættelse, og som godtgør, at de foretagne vurderinger er udarbejdet efter en grundig og minutiøs undersøgelse af arbejdets kvalitet under prøvetiden.

Fortjenesterne ved litterært arbejde kan ikke påvirke bedømmelsen af oversættelsesevner, som er noget helt andet.

Sagsøgerinden har hertil anført, at oplysningerne i hendes akter ikke på nogen måde godtgør, at hendes arbejde var utilfredsstillende, men snarere viser, at antallet af egentlige fejl var meget ringe: af 30 bebrejdelser vedrørte kun 4 selve oversættelsen, medens de andre angik stilistiske mangler eller endda, for de 17's vedkommende, »ikke forkerte« oversættelser. Vurderingerne var således vilkårlige.

I øvrigt må anerkendelsen af hendes bog tages til indtægt imod det forhold, at hun bebrejdes, at hun har utilstrækkelig almen viden, eller at hendes sprogkundskaber er utilstrækkelige. Alle andre belgiske prøveansatte har været udsat for de samme vanskeligheder, der skyldes den nuværende situation for det nederlandske sprog, som er i fuld udvikling.

Sagsøgte har svaret, at beslutningen blev truffet efter en meget grundig undersøgelse af hendes arbejde. Bedømmelsen heraf udgør en samlet vurdering, som Domstolen ikke kan erstatte med sin egen (dom af 8. juli 1965, Satya Prakash mod AEF-kommissionen, 19 og 65/63, Recueil 1965, s. 698). Det påhviler Domstolen at undersøge, hvorvidt de faktiske omstændigheder er materielt korrekte.

Ved stadig at forsøge at retfærdiggøre sine fejl bekræfter sagsøgerinden selv den vurdering af hende, dvs. hendes manglende evne til at tage ved lære af rettelser, som hendes overordnede har foretaget.

For så vidt angår alle de nederlandsksprogede belgiske oversætteres påståede vanskeligheder er afskedigelser af oversættere på prøve meget sjældne. I øvrigt er nederlandsk et af Belgiens officielle sprog og som sådan nødvendigvis benyttet i sin officielle og akademiske form. I øvrigt udvikler alle levende sprog sig, og en oversætter må nødvendigvis ty til autoriserede kilder.

c) De omstændigheder under hvilke prøvetiden er forløbet.

Sagsøgerinden har gjort gældende, at der ikke før den 15. november 1974 blev rettet nogen bebrejdelse mod hende, men efter denne dag blev enhver form for effektivt arbejde taget fra hende. Hun klagede til gruppens koordinator og til stedfortræderen for den overordnede, der selv var på ferie, men dette ændrede ikke situationen. I øvrigt blev hendes oversættelser ikke vurderet af en upartisk instans. På intet tidspunkt har hun faktisk haft mulighed for at »anføre noget til eget forsvar«.

Sagsøgte har herimod anført, at sagsøgerindens overordnede fuldt ud havde været i stand til at vurdere både hendes evner til at udføre sit hverv og hendes indsats i tjenesten. Hun har under hele prøvetiden rådet over de fornødne midler til at vurdere kvaliteten af sit arbejde og til at forsøge at forbedre den. Den omstændighed, at Kommissionen ikke har benyttet sig af vedtægtens artikel 34, stk. 2, andet afsnit, som hjemler mulighed for at give en udtalelse på et hvilket som helst tidspunkt under prøvetiden i tilfælde af, at den pågældende viser sig klart uegnet, kan ikke på nogen måde foregribe indholdet af den udtalelse, som udarbejdes ved prøvetidens udløb, og giver ikke sagsøgerinden nogen ret.

d) Prøvetidens varighed.

Sagsøgerinden har gjort gældende, at hendes prøvetid, der begyndte den 16. april 1974, og som i henhold til vedtægtens artikel 34 skulle afsluttes 9 måneder senere, blev afkortet af ferierne i juli-august, af perioder, hvor der efter koordinatorens udsagn ikke var arbejde (tre uger i september og 3 uger i oktober) samt af perioder, hvor der var arbejde, men hvor koordinatoren nægtede at give hende arbejde (15. - 29. november og 10. december 1974 - 15. januar 1975). Prøvetiden varede således i virkeligheden kun 5 måneder.

Sagsøgte har hertil svaret, at de årlige ferier ikke kan fratrækkes, da tjenestemænd på prøve er undergivet samme ferieregler som fastansatte tjenestemænd. For så vidt angår »dage uden arbejde« kan længden af de anførte perioder i forhold til prøvetidens samlede længde ikke på nogen måde have forhindret de overordnede i at foretage en gyldig vurdering.

Sagsøgerinden har anført, at den omstændighed, at man har ophørt med at give hende arbejde efter de første bebrejdelser mod hende, forhindrede hende i at råde over den nødvendige tid til at forbedre sig og til at genoprette en situation, som hun indtil da ikke havde haft kendskab til. Prøvetidens varighed er af en særlig betydning, fordi den er 6 måneder for størstedelen af tjenestemændene, men 9 måneder for tjenestemændene i den særlige sprogtjeneste.

Sagsøgte har herimod indvendt, at i henhold til vedtægtens artikel 34, stk. 1 er varigheden af prøvetiden for tjenestemændene i kategorierne A og B 9 måneder.

2. Erstatningssøgsmål

Sagsøgerinden har bemærket, at den foranstaltning, der blev truffet vedrørende hende, havde påført hende alvorlig moralsk skade, da en afskedigelse efter prøvetiden af en person, som har deltaget i en generel udvælgelsesprøve, er meget sjælden.

Subsidiært har hun anført, at da beslutningen om hendes afskedigelse først blev bragt til hendes kundskab den 21. januar 1975, og da hendes prøvetid var udløbet

den 15. januar 1975, var hun allerede bundet til Kommissionen af en kontrakt med ubegrænset varighed, som var blevet bragt til afslutning uden varsel. Prøvetiden slutter sig til kontrakten og udgør en suspensiv betingelse for denne; da kontrakten ikke er opsagt, udfolder den alle sine virkninger i det øjeblik, hvor betingelsen, prøvetidens udløb, er opfyldt. Den foreliggende retsstilling følger af udløbet af prøvetiden og ikke af en endelig udnævnelse, som sker senere.

Det ensidige brud på hendes arbejdskontrakt har medført et tab for hende svarende til 10 måneders løn.

Sagsøgte har indledningsvis understreget, at den fulgte fremgangsmåde var formelt korrekt. Ikke blot blev udtalelsen ved udløbet af prøvetiden meddelt sagsøgerinden flere dage inden udløbet af den i artikel 34, stk. 2 fastsatte frist, men beslutningen om afskedigelse blev meddelt dagen efter udløbet af prøvetiden, selv om der ikke er fastsat nogen obligatorisk frist herfor, og selv om Domstolen har tilladt en frist på flere dage, endda flere måneder (dom af 12. maj 1971, Nagels, 52/70, Recueil 1971, s. 365 og dom af 12. juli 1973, di Pillo, sag 10 og 47/72, Sml. 1973, s. 763). Denne beslutning blev truffet alene i tjenestens interesse, og der blev herved taget hensyn i videst muligt omfang til sagsøgerindens interesse, hvorom vidner både administrationens hurtighed ved afgørelsen af hendes tilfælde, og den omstændighed, at den pågældende 2 måneder før udløbet af hendes prøvetid var blevet informeret om det forventede udfald af den. I øvrigt har hun oppebåret en ydelse svarende til 2 måneders grundløn, som gives til en afskediget tjenestemand på prøve.

Hvis beslutningen om afskedigelse var annulleret, ville de foranstaltninger, Kommissionen skulle træffe, bevirke, at hun allerede havde modtaget erstatning for den lidte tort, hvilket ville gøre ethvert krav på yderligere erstatning uberettiget. For så vidt angår den subsidiære påstand blev sagsøgerinden den 16. januar 1975 om morgenen underrettet om sin afskedigelse, som blev bekræftet for hende den 17. ved telex-meddelelse, dvs. inden for de frister, som den ovenfor citerede retspraksis fra Domstolen betragter som normale og fornuftige. Sagsøgerindens argumentation, der henviser til arbejdsretlige regler, savner enhver relevans. En tjenestemand på prøve bliver omfattet af vedtægten, der ikke på nogen måde kan sammenlignes med en privatretlig kontrakt. En prøvetid med fastsat varighed udløber nødvendigvis samtidig med denne periode. En beslutning fra ansættelsesmyndigheden træffes nødvendigvis også ved udløbet af prøvetiden med henblik på fastansættelse eller afskedigelse af tjenestemanden på prøve og får, uanset på hvilken dato den bliver truffet, virkning med tilbagevirkende kraft til den dato, prøvetiden udløb. Sagsøgerinden har således den 16. januar 1975 mistet sin status som tjenestemand og har hverken på noget tidspunkt befundet sig i et retligt tomrum eller a fortiori i en kontraktmæssig situation med Kommissionen. Erstatningen kan således på ingen måde sammenlignes med den, der skal betales for at bryde en privatretlig arbejdskontrakt, men hører udelukkende under vedtægten, hvis bestemmelser sagsøgeren allerede har nydt godt af.

Sagsøgerinden har herimod anført, at hvis prøvetiden havde betydet en tidsmæssigt nøje begrænset kontraktsperiode mellem parterne, havde det slet ikke været nødvendigt at afskedige hende, fordi hendes ansættelsesperiode automatisk ville ophøre den 15. januar 1975.

Sagsøgte har svaret, at der kun er grund til erstatning hvis det er godtgjort, at Kommissionen havde pådraget sig ansvar. Da dette ikke er tilfældet, er erstatningskravet ugrundet. Det kan ikke være berettiget at yde erstatning i tilfælde af en annullation, da denne i sig selv for den pågældende udgør en fuldstændig erstatning.

Sagsøgerinden har heller ikke i sin subsidiære påstand gjort gældende, at medde-

lelsen af beslutningen om afskedigelsen blev givet for sent. For så vidt angår den af sagsøgerinden nævnte juridiske konstruktion har hun siden den 16. januar 1975 været fuldt vidende om, at de bånd, som knyttede hende til sin arbejdsgiver, var brudt. Der var således ikke opstået noget nyt retsforhold mellem hende og Kommissionen.

Sagsøgerinden, repræsenteret af M. Goldberg, advokat ved Cour d'Appel i Bruxelles, og Kommissionen, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, R. Baeyens som befuldmægtiget, har afgivet deres mundtlige indlæg i retsmødet den 15. januar 1976.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 5. februar 1976.

Præmisser

1 Ved stævning registreret på Domstolens justitskontor den 13. august 1975 har sagsøgerinden, der er belgisk statsborger, anmodet om annullation af sagsøgtes beslutning af 17. januar 1975 om at afskedige hende, efter at hun den 16. april 1974 i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 34 var blevet udnævnt hos sagsøgte som tjenestemand på prøve i den nederlandske oversættelsesafdeling;

2 hun har dernæst påstået Kommissionen dømt til betaling af et beløb på 100 000 BF som erstatning for den tort, hun skal have lidt på grund af sin afskedigelse og subsidiært til betaling af et beløb på 480 000 BF svarende til 10 måneders løn.

3 Sagsøgerinden har indledningsvis hævdet, at hendes prøvetid var blevet afkortet, og at den var forløbet under omstændigheder, der gjorde det umuligt for hende at få en bedømmelse af sine faglige evner.

4 Den omstændighed, der på ingen måde er usædvanlig, at prøvetiden omfatter perioden for de årlige ferier, hvor talrige tjenestemænd er fraværende og arbejdsmængden begrænset, indebærer ikke, at denne prøvetid ikke har gjort det muligt at bedømme sagsøgerindens evner;

5 selv om det viser sig, at sagsøgerinden nogle dage har været uden arbejde, skyldes dette det forhold, at der ikke altid er passende opgaver for tjenestemænd på prøve, der antages at udnytte disse perioder til at forbedre deres sprogkundskaber;

6 når — efter det af sagsøgerinden anførte — hendes overordnede har »nægtet« at give hende arbejde efter den 29. november 1974, skyldes det, at udtalelsen om hendes prøvetid var udarbejdet på dette tidspunkt i henhold til bestemmelserne i vedtægtens artikel 34, stk. 2, og at sagsøgtes stillingtagen således var blevet truffet.

7 Der kan dernæst ikke gives sagsøgerinden medhold i hendes klage over holdbarheden af den beslutning, som blev truffet over for hende, over det forhold, at hendes overordnede, der var chef for den nederlandske afdeling, ikke havde gennemset hendes arbejde og over det forhold, at de tjenestemænd, som underskrev udtalelsen om prøvetiden på grund af deres ukendskab til nederlandsk ikke var i stand til at bedømme hendes evner;

8 direktøren for direktoratet »oversættelse, dokumentation« og chefen i afdelingen »oversættelse, generelle spørgsmål«, som var i besiddelse af bedømmelser foretaget af koordinatoren i den gruppe, hvor sagsøgerinden arbejdede, var sammen med hendes umiddelbart overordnede i stand til at bedømme hendes evner, og deres bedømmelse af hendes dygtighed fremstår ikke som ubegrundede;

9 følgelig savner disse klagepunkter fornødent grundlag.

10 Sagsøgerinden har desuden klaget over, at den anfægtede beslutning først blev meddelt hende efter prøvetidens udløb;

11 den omtvistede beslutning, der havde virkning fra den 16. januar 1975, blev først meddelt sagsøgerinden dagen efter og blev først bekræftet ved et brev, som hun modtog den 21. januar.

12 Artikel 34, som omhandler det tilfælde, hvor en tjenestemands ansættelsesforhold bringes til ophør efter prøvetidens udløb, kræver ikke en bestemt frist for meddelelsen af denne beslutning, men overlader institutionen en rimelig frist hertil efter udløbet af prøvetiden;

13 derfor kan den omstændighed, at sagsøgerinden allerede i forbindelse med de bedømmelser, der var afgivet om hende, ikke var blevet orienteret om sin

afskedigelse den 15. januar 1975, der var den nøjagtige dato for udløbet af hendes prøvetid, ikke forandre hendes ansættelse på begrænset tid til ansættelse på ubegrænset tid;

14 denne anden søgsmålsgrund kan således ikke tages til følge.

15 Sagsøgerinden har endvidere gjort gældende, at beslutningen om hendes afskedigelse påførte hende alvorlig tort, da det er særdeles sjældent, at personer, der har deltaget i en generel udvælgelsesprøve, afskediges ved udløbet af prøvetiden.

16 Fremgangsmåden ved afskedigelser er imidlertid fastsat i vedtægten og kan ikke, da den fulgte de heri fastsatte regler, medføre ansvar for Kommissionen i forhold til den afskedigede prøveansatte tjenestemand;

17 i betragtning af, at den fremgangsmåde, der er fulgt ved vedtagelsen af den omtvistede beslutning, er formelt korrekt, kan denne søgsmålsgrund ikke tages til følge.

18 Sagsøgerinden har endelig hævdet, at det ensidige brud på hendes ansættelseskontrakt har påført hende tab, der svarer til 10 måneders løn;

19 da sagsøgerindens ansættelse ophørte i overensstemmelse med bestemmelserne i tjenestemandsvedtægten, kan heller ikke denne sidste søgsmålsgrund tages til følge.

Vedrørende sagsomkostningerne

20 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

21 sagsøgerinden har tabt sagen;

22 i henhold til artikel 70 i procesreglementet bærer institutionerne i sager fra ansatte ved Fællesskaberne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes;**

2. **Hver af parterne afholder sine egne sagsomkostninger.**

O'Keeffe Donner Mertens de Wilmars

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. februar 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 5. FEBRUAR 1976 [1]

Høje Ret.

I det væsentlige søger sagsøgerinden i denne sag at få en beslutning fra Kommissionen annulleret, hvorved hun blev afskediget efter afslutningen af hendes prøvetid som tjenestemand. Hun kræver derudover eller alternativt skadeserstatning.

Sagsøgerinden er fru Germaine Lambert, født Van de Roy. Hun er belgisk statsborger. Hun bestod udvælgelsesprøve KOM/LA/90, der blev afholdt i 1973 med henblik på oprettelse af en reserveliste af oversættere i Kommissionen. Ved beslutning af 28. februar 1974 blev hun med virkning fra 16. april 1974 udnævnt som tjenestemand på prøve i en stilling i lønklasse LA/8 i Kommissionens nederlandske oversættelsesafdeling.

Denne afdeling er en del af direktorat D (oversættelse, dokumentation, reproduktion og bibliotek) i Kommissionens generaldirektorat IX (Personale og administration). Afdelingschefen var — og er stadig, tror jeg — Dallinga, medens direktøren for direktorat IX — D var Ciancio. Direktoratet omfattede også afdelingen oversættelse (generelle spørgsmål), hvis leder var Pignot.

1 — Oversat fra engelsk.